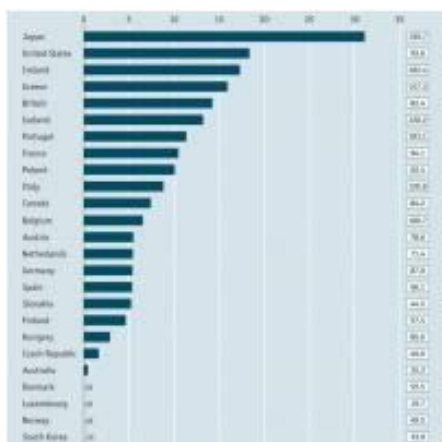


چشم انداز جهنم سوزان سرمایه داری



جدول زیر، که از سوی «سازمان همکاری و توسعه اقتصادی» (OECD) محاسبه شده و در سایت نشریه «اکنومیست» منتشر شده است، نشان می دهد که دنیای سرمایه داری برای بشریت آشی را پخته است که یک وجب چه عرض کنیم چندین وجب روغن دارد. این جدول نشان می دهد که بیشتر دولت های اصلی سرمایه داری بدهی های سرسام آوری (اعم از خارجی و داخلی) دارند و برای آن که سطح این بدهی ها را به ۶۰٪ تولید ناخالص

داخلی خود (که از نظر کشورهای سرمایه داری رقم نرمال بدهی است) برسانند باید تا سال ۲۰۲۶ هر سال بودجه ای را که صرف رفاه و معیشت مردم می شود، کاهش دهند. یعنی سال به سال زندگی فقیرانه تر و ریاضت کشانه تری را به مردم تحمیل کنند تا بتوانند در سال ۲۰۲۶ بدهی های عظیم خود را تا سطح ۶۰٪ تولید ناخالص داخلی کشور خود کاهش دهند؛ تازه اگر بتوانند! برای مثال، بدهی ژاپن در سال ۲۰۱۰، ۱۹۹/۷٪ تولید ناخالص داخلی (GDP) آن بوده است. ژاپن باید هر سال بیش از ۳۰٪ بودجه رفاهی خود را کاهش دهد و فقر و ریاضت بیشتری را به مردم خودش تحمیل کند تا بتواند در سال ۲۰۲۶ این رقم سرسام آور را به ۶۰٪ تولید ناخالص داخلی خود برساند. آمریکا باید هر سال حدود ۱۸٪ مخارجی را که صرف رفاه و معیشت مردم می شود کاهش دهد تا بتواند رقم بدهی خود را در سال ۲۰۲۶ به ۶۰٪ تولید ناخالص داخلی اش برساند (این رقم در سال ۲۰۱۰، ۹۳/۶٪ بوده است). یا مثلاً یونان، که هم اکنون وضع اش از دیگر کشورهای اروپایی وخیم تر است، باید سالانه حدود ۱۶٪ از رفاه و معیشت مردم بزند تا بتواند در ۲۰۲۶ بدهی خود را به ۶۰٪ تولید ناخالص داخلی برساند (این رقم برای یونان در سال ۲۰۱۰، ۱۴۷/۳٪ بوده است). قابل ذکر است که، همان گونه که در این جدول آمده است، درصد تنزل سطح زندگی مردم بدون در نظر گرفتن پرداخت بهره وام های دریافتی این کشورها محاسبه شده است و، با توجه به بهره های عظیمی که باید بابت این وام ها پرداخت شود، این درصد بمراتب بیش از رقم ذکر شده در جدول خواهد شد.

بدیهی است که هجوم سرمایه به سطح زندگی مردم از جمله برای بازپرداخت بدهی ها حمله ای گاز انبری است، یعنی از یک سو با تحمیل فقر و گرسنگی و بیکاری بیش از پیش توأم است و، از

سوی دیگر، با تشدید استثمار وحشیانه و مکیدن آخرین قطره های شیره جان کارگران همراه است. خیزش توده های طبقه کارگر یونان واکنش طبیعی این طبقه به مصوبه ای است که این حمله گاز انبری سرمایه را قانونی می کند. آنچه این روزها در یونان می گذرد فقط گوشه بس کوچکی از جهنم انسان سوزی است که سرمایه حتی برای مرفه ترین بخش های خود - چه رسد به کشورهای چینی - تدارک دیده است. حتی «اکنونمیست» نیز، که ارگان سرمایه داری نولیبرال و مدافع پیگیر تحمیل فقر و فلاکت بیش از پیش به انسان های روی زمین برای نجات سرمایه از بحران است، نتوانسته نگرانی خود را از چشم انداز این جهنم سوزان پنهان کند. توضیح این نشریه درباره جدول OECD چنین است: «در میان اعتصاب ها و اعتراض های عمومی خشونت آمیز، مجلس یونان در تاریخ ۲۹ ژوئن انجام اقدامات اضطراری دولت برای [تحمیل] ریاضت به مردم را تصویب کرد. این قانون، که برای اجرا به یک رأی گیری مجدد در روز ۳۰ ژوئن نیاز دارد، لازم است و باید تصویب می شد. بدون آن، اتحادیه اروپا و صندوق بین المللی پول بخش دیگری از وام نجات بخش خود را به این کشور نخواهند داد. و بدون این وام دولت یونان نخواهد توانست بهره وام های عظیم دریافتی خود را بپردازد. اما از آنجا که این قانون فشار بس سنگینی را بر مردم معمولی یونان وارد خواهد ساخت بی آن که اصلاحات ساختاری لازم را با خود به ارمغان آورد، احتمالاً در اجرا ناکام خواهد شد. بسیاری از دیگر کشورهای ثروتمند نیز بدهی های هنگفتی دارند و با دشواری های مشابهی رو به رویند. جدول زیر محاسبات OECD را در باره اقداماتی نشان می دهد که این کشورها باید انجام دهند تا بدهی های خود را تا سال ۲۰۲۶ به ۶۰٪ تولید ناخالص داخلی شان برسانند. این رقم حدوداً نشان دهنده سلامت اقتصادی و در عین حال همان نسبتی است که پیمان ماستریخت برای مدیریت پرداخت بدهی های کشورهای عضو اتحادیه اروپا تعیین کرد، پیمانی که اکنون این کشورها آن را وسیعاً نادیده می گیرند. زیاد نیست.» (سایت اکنونمیست، ۲۹ ژوئن ۲۰۱۱)

صرف نظر از نگرانی نومیدانه «اکنونمیست» در مورد نجات سرمایه از بحران که در این توضیح آشکارا به چشم می خورد، نکته افشاگر این توضیح آن است که دولت یونان باید به مردم این کشور فقر و فلاکت و بیکاری و سیه روزی را تحمیل کند تا بتواند از اتحادیه اروپا و صندوق بین المللی پول وام بگیرد. برای چه کاری؟ برای بازپرداخت بهره وام هایی که قبلاً گرفته است!! خون کارگران یونان باید تا قطره آخر به بهره وامی تبدیل شود که دولت یونان از اتحادیه اروپا و صندوق بین المللی پول گرفته است تا رابطه بحران زده سرمایه را نجات دهد. روشن تر از این نمی توان سلاخی انسان در بارگاه سرمایه را نشان داد.

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری - ۹ تیر ۱۳۹۰